

ministeren for, at sådan skulle det ikke være, men sådan bliver det så nok alligevel.

For os i Dansk Folkeparti er det naturligvis fuldstændig uøret, at der overhovedet er partier her i Folketinget, der med det nuværende samlede skatte- og afgiftstryk kan tale om øgede skatter og afgifter. Hvis man ser det som borger og ser, hvor meget der egentlig er tilbage, når man betaler først indkomstskat, derefter også alle de indirekte skatter: moms, afgifter, miljøafgifter osv., så er det en utrolig stor del, der i dag beslaglægges til det offentlige forbrug i forhold til den private, den enkeltes forbrug, så vi mener, det er helt uøret, at man stadig kan tale om skattestigninger.

Men vi må selvfølgelig medgive, at Folketingets partier og folketingsmedlemmerne har ret til at foreslå skattestigninger og afgiftsstigninger, og det er så det, SF gør. Og SF gør det jo for at finansiere det væld af udgiftskrævende forslag, som SF jo også har, og dér må man jo så også give den cadeau, der skal til, for det er fair nok, og det er en ærlig sag at sige, at man foreslår øgede offentlige udgifter, når man vel at mærke også foreslår finansieringskilder.

Det er så det, SF forsøger med det her forslag, og det er jo en ærlig sag, at vi har det modsatte synspunkt. Vi mener, at de offentlige udgifter skulle være lavere, og dermed mener vi også, at der kan skabes plads til skattelettelser.

Umiddelbart siger SF, at dette forslag giver et provenu på godt en halv milliard kroner. Men jeg vil gerne forfægte det synspunkt, at det alene kan være en beregning på kort sigt, for det er jo velkendt, og alle de analyser, der foretages – i hvert fald de analyser, jeg har haft mulighed for at stifte bekendtskab med – viser, at jo højere marginalsatser, man har i et land, jo mindre incitament er der til at gøre en ekstra indsats.

Dermed kan man i virkeligheden på lidt længere sigt stå i den situation, at høje marginalskatter reelt betyder, at nogle folk, som vi gerne vil have til at gøre en ekstra indsats, ikke gør en ekstra indsats, hvorfor det i virkeligheden bliver et tab, i bedste fald i hvert fald ikke et provenu, måske et nul, men at det i virkeligheden bliver et provenutab, som det offentlige får ved at hæve marginalsatserne eller blot fastholde marginalsatserne på det niveau, de har i dag. Derfor vil vi gerne anfægte SF's beregninger.

Så lad mig bare til slut sige – og det er også lidt henvendt til regeringen og til skatteministeren – at man jo oprindeligt har solgt skattereformen på, at man foretog en skatteomlægning,

men det er Dansk Folkepartis opfattelse, at regeringens egne tal viser, at der reelt er tale om skattestigninger, når man ser det forløb, der er efter vedtagelsen i maj 1993 af skattereformen, og så de ting, der er justeret, og den virkelige udvikling med de grønne afgifter, som er sket siden hen.

Derfor skal jeg benytte enhver lejlighed og dermed også behandlingen af L 269 i dag til at sige til regeringen, at hvis man mente noget med den måde, man solgte skattereformen på, så skulle man foretage en revision af skattereformen, som medførte – hvis det samlede skatte- og afgiftstryk ikke skulle stige – at det væld af grønne afgifter, som regeringen til stadighed arbejder på, blev taget af bordet, indtil indkomstskatteniveauet reelt var på det niveau, som skattereformen forudsatte. Så ville regeringen leve op til de løfter, man gav i forbindelse med behandlingen af skattereformen.

Det har man ikke gjort. Man har tværtimod stillet de grønne afgiftsforslag, som skulle til efter skattereformen – vi har jo bl.a. behandlet nogle i denne uge i Folketinget – på trods af, at det indkomstskatteniveau, man påstod var forudsætningen for de grønne afgifter, man har foreslået, ikke er kommet derved, hvor skattereformen sagde, det skulle ned.

Derfor hænger tingene og argumentationen ikke sammen fra regeringens side, men det kan vi jo kun beklage og så vente til efter næste valg. Så håber vi at kunne få udbedret de værste skader, som regeringen har påført landet.

Jes Lunde (SF):

Jeg synes ikke rigtig, regeringens argumentation hænger sammen i den her sag.

For et år siden knap og nap vedtog vi at suspendere den planlagte sækning af det skrå skatteloft i et år med henvisning til, at der var en kommunal skattestigning på 0,9 pct. i 1995 og 1996. Det, vi ser foran os nu, er cirka det samme billede en gang til. Amterne har bebudet en forhøjelse på 0,5 pct. Vi ved, at mange kommuner pønser på det samme. I hvert fald må vi, hvis regeringen får sin vilje igennem i kommuneforhandlingerne og dér kommer til at blokke kommunerne for noget likviditet, igen imødesee en kommunal skattestigning.

Så situationen er altså fuldstændig den samme en gang til, og dengang hørte vi regeringen sige, at det kunne man ikke finde sig i. Det skævvred skattestrukturen. Det ville gøre, at der ville komme nogle skattestigninger for de lavere